

Arbejder-Ulykkesforsikrings-Møde, er gaaet bort fra den Beslutning, som paa et tidligere Møde var taget om at foretage en Indsamling af Oplysninger om saadanne Erhvervs sygdommes Udbredelse og i Stedet for har vedtaget, „at der fra hvert af de tre Lande udarbejdes en Kasuistik, der redegør for de Tilfælde, hvor Spørgsmaal om Ulykkestilfælde eller Bedriftssygdom har foreligget til Afgørelse i de paagældende Landes Ulykkesforsikringsinstitutioner, og saaledes, at der navnlig tages Sigte paa de Tilfælde, hvor der har foreligget Spørgsmaal om Anerkendelse af Sygdomme opstaaede i Tilslutning til kort Tids skadelige Paavirkninger under Arbejdet“, en Undersøgelse, som altsaa foretages i Tilslutning til den Bestemmelse, som er indsat i Lovforslagets § 1, 1ste Stykke.

Jeg skal saa endnu kun ganske kort nævne en Side af Sagen, som jo har givet Anledning til Forhandlinger i det andet høje Ting ved dette Lovforslags Behandling, og som ogsaa har været ret stærkt fremme ved Behandlingen af Sagen i Udvalget, nemlig det Spørgsmaal, om man skulde gaa bort fra Erstatningsudbetaling en Gang for alle over til en mere omfattende Gennemførelse af Livrenteprikket. Udvalget har ikke fundet, at der var Anledning dertil, men har dog forment, at man for større Skader, som overgaar ældre Personer, bør fastslaa som Norm Rentydelse, bl. a. under Hensyn til, at naar Renten bliver saa stor, at den kan afgive en væsentlig Basis for vedkommendes fremtidige økonomiske Eksistens, vil den være mere betryggende for ham end at faa en Kapital, som ikke er saa stor, at han kan leve af Renten, og som altsaa giver ham Anvisning paa at søge nye Veje til Erhverv, hvilket for ældre Personer, der lider under Følgerne af en omfattende Skade, i mange Tilfælde maa siges at være saare vanskeligt. Under Hensyn til at Ændringsforslaget sigtende hertil har fundet almindelig Tilslutning i Udvalget, har man, om end med ikke ringe Beklagelse, kunnet tiltræde det Ændringsforslag, som er stillet af den højtærede Minister vedrørende Arbejderforsikrings-Raadets Pligt til at indhente Erklæring om tilskadekomnes Forsørgelseskommunes Stilling til vedkommende, forinden Afgørelse træffes af, paa hvilken Maade Erstatningen skal ydes. Fra Raadets og den højtærede Ministers Side er det gentagende blevet hævdet, at hvis en saadan Bestemmelse i al Almindelighed fastsættes, vil

det i mange Tilfælde føre til en ikke ringe Forsinkelse af Afgørelsen, og at endvidere, hvor der er Tale om meget folkerige Kommuner, f. Eks. København og Frederiksberg, vil der i Almindelighed ikke kunne tillægges de Oplysninger, man ved Hjælp af en saadan Forespørgsel kommer i Besiddelse af, synderlig Betydning. Man havde da i Udvalget tænkt sig Muligheden af at opretholde denne Bestemmelse, men kun lade den angaa Kommuner udenfor København og Frederiksberg og derimod, hvad angaar København og Frederiksberg, stille Raadet frit. Men da heller ikke dette Standpunkt fra Udvalgets Side kunde finde den højtærede Ministers Tilslutning, er Udvalget gaaet med til Ændringsforslaget Nr. 38, ogsaa bl. a. under Hensyn til, at den højtærede Minister kunde tiltræde Ændringsforslaget Nr. 40, som er Udtryk for Udvalgets Opfattelse af det ønskelige i Livrentebetaling, naar Invaliditeten er over 70 pCt. og Personen over 50 Aar.

Dermed skal jeg slutte Omtalen af den Række Ændringsforslag, som Udvalget med Tilslutning af den højtærede Minister eller den højtærede Minister med Tilslutning af Udvalget har stillet, og varmt anbefale dem alle til det høje Tings Vedtagelse, idet det er mit Haab, at ved at forme Loven saaledes, som den vil blive ved Vedtagelsen af disse Ændringer, vil i betydelig Grad øge den sociale Betydning af hele vor Ulykkesforsikring og, som jeg ogsaa haaber, gøre Muligheden for omfattende Gensidighedsbestemmelser indenfor de nordiske Lande, Bestemmelser, som i øvrigt forekommer mig meget ønskelige, betydelig større, end den hidtil har været.

Tvede: Som den ærede Ordfører har udtalt, og som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, er det med en saare sjælden Enstemmighed, Betænkningen er afgivet af det nedsatte Udvalg. At af 59 Ændringsforslag de 57 er stillede af Udvalget og tiltraadte af Ministeren, er jo ret uhørt, og de to eneste Ændringsforslag, der ikke er stillede af Udvalget, er stillede af den højtærede Indenrigsminister og tiltraadte af Udvalget. Og ydermere har end ikke noget Mindretal indenfor Udvalget fundet Anledning til i selve Betænkningen at gøre særlige Bemærkninger. Naar jeg nu tillader mig at tage Ordet, er det derfor ikke for at indvende noget som helst imod, hvad den ærede Ordfører paa Udvalgets